

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou ve věci žalobkyně **M. P.**, bytem H. 144, B., U., zast. JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským, advokátem se sídlem Sádky 1605/2, Prostějov, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **V. S.**, bytem U D. 369/45, P., proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2015, č. j. MV-92159-3/OARM-2015, ve věci vyhoštění,**

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**
- III. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

[1] Včas podanou žalobou žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalovaného citovaného v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno usnesení o zastavení řízení o žádosti o vydání nového rozhodnutí ve věci zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, vydaného Policií České republiky, Ředitelstvím služby cizinecké policie, pod č. j. CPR – 3903 – 10/ČJ – 2015 – 930310 – V214.

[2] Žalobkyně **v žalobě** namítala, že se žalovaný nevypořádal s argumentací žalobkyně, včetně poukazu na judikaturu Nejvyššího správního soudu, Ústavního soudu a Soudního dvora Evropské unie. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je nepřesvědčivé a uvedená argumentace ryze účelová, kdy se žalovaný snaží vyhnout aplikaci nepříznivých názorů judikatury. Tím porušuje legitimní očekávání žalobkyně. Napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí.

[3] Dále žalobkyně nesouhlasila se závěrem žalovaného, že uzavřela manželství s občanem Evropské unie účelově. Žalovaný tak nesprávně posoudil skutkový stav. Žalobkyně neuzavřela účelové manželství, jehož účelem by bylo vyhýbat se výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobkyně udržovala milostný vztah se zúčastněným V. S., spolu uzavřeli manželství, a to po předchozí známosti, kdy spolu lidově řečeno „chodili“. Manželství není formální a s cílem získat pro žalobkyni výhodnější postavení rodinného příslušníka občana EU. Výpověď žalobkyně v protokolu o výsledku ze dne 10. 3. 2015 je žalovaným používána izolovaně. Žalobkyně pouze uvedla, že rozhodnutí obou účastníků řízení uzavřít sňatek bylo urychleno vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění, a to proto, že po vyhoštění žalobkyně by manželství nemohlo být uzavřeno z důvodu odloučení obou účastníků řízení. Pokud by nebylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, oba účastníci řízení by stejně manželství uzavřeli. Nelze přijmout závěr, že manželství bylo účelové, když oba manželé spolu žijí, mají hluboké citové vazby a společně sdílejí domácnost. Z provedených důkazů nelze učinit závěr, že manželství bylo uzavřeno jako účelové, k tomu nebyly provedeny žádné důkazy. Žalovaný záměrně překrucuje obsah výpovědi žalobkyně, která v žádném případě nevypověděla, že manželství bylo mezi účastníky řízení uzavřeno účelově.

[4] Pokud jde o výpověď D. H., o kterou žalovaný opírá svá tvrzení o účelovém manželství, tato nebyla vyslechnuta ve správním řízení řádně jako svědek. Nebyla poučena o povinnosti vypovídat pravdu a nic nezamlčovat, o následcích křivé výpovědi a žalobkyně neměla možnost jí klást otázky. Proto nelze k výpovědi vůbec přihlížet, neboť nesplňuje základní atributy svědecké výpovědi. Takto získané informace jsou bez jakékoliv záruky pravdivosti, žalobkyně byla zbavena možnosti klást D. H. otázky, a to v rozporu se zásadou rovnosti zbraní. Ve všech případech, kdy je vyslýchána osoba dotazována na důležité okolnosti ve správním řízení, jež se týkají osob jiných, jedná se zjevně o výslech svědka. Pro účely dokazování ve správním řízení je nutno preferovat použití bezprostředních provedených důkazů a s ohledem na zásadu rovnosti zbraní má účastník řízení právo se s těmito důkazy

seznámit (čl. 38 odst. 2 LZPS). Tyto informace nemohou být správním orgánem použity k tíži žalobkyně, neboť se jedná o zastřený výslech svědkyně. Je nepřípustné, aby svědecký výslech byl nahrazen správním orgánem jediným důkazem (rozsudek NSS sp. zn. 5 Afs 79/2008, čj. 1Afs 149/2004 – 43, čj. 1 Ads 12/2003, čj. 2 Ads 58/2003).

[5] Pokud žalovaný dovozuje narušení veřejného pořádku žalobkyní jejím uzavřením účelového manželství, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť nemá dostatečně pevný skutkový základ. Podle usnesení rozšířeného senátu NSS sp. zn. 3 As 4/2010 ani samotný fakt účelového uzavření manželství nelze považovat za narušení veřejného pořádku, tím méně za „závažné“ narušení veřejného pořádku. Ostatně ani § 122 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb. nestanoví povinnost žadateli v řízení o odstranění tvrdosti správního vyhoštění prokazovat, že manželství nebylo uzavřeno jako účelové. Prokazování těchto skutečností, které žalovaný žádal, jde nad rámec zákonných podmínek. Zákon o pobytu cizinců cizince, který se stal po právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění rodinným příslušníkem občana EU, řadí do jiné kategorie cizinců než v době správního vyhoštění, neboť již nepotřebuje pro jakýkoliv pobyt na území ČR povolení. To na rozdíl od cizince, který není občanem EU ani rodinným příslušníkem občana EU. Podle § 18 písm. d) bod 7 zákona o pobytu cizinců platí, že cizinec může pobývat na území přechodně bez víza, je-li rodinným příslušníkem občana EU, který sám není občanem EU, držitelem pobytové karty rodinného příslušníka občana EU nebo průkazu trvalého pobytu na území jiného členského státu EU a doba pobytu na území nepřekročí 3 měsíce. Proto zákonodárce reflektuje na situace, kdy se cizinec stane po nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění rodinným příslušníkem občana EU, institutem sloužícím k odstranění tvrdosti správního vyhoštění podle § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. To proto, že by takový cizinec byl neodůvodněně ochuzen o své právo pobývat na území ČR po dobu tří měsíců bez víza a byl by diskriminován oproti ostatním cizincům, kteří jsou příbuznými občanů EU. Tvrzení žalovaného, že z hlediska soukromého práva je manželství žalobkyně a zúčastněného existující a platné, avšak z hlediska veřejného práva k žádné změně jeho uzavřením nedochází, považovala žalobkyně za účelové. Právní řád je jednotný a nelze na manželství nahlížet izolovaně optikou soukromého a veřejného práva. Manželství buďto zakládá právní následky nebo nikoliv. Podle jednoho zákona nelze zakládat právní následky a podle jiného nikoliv, jak tvrdí žalovaný, takový výklad je zjevně účelový. Pokud se napadené rozhodnutí opírá o skutečnosti v rozhodnutí v řízení nezjišťované a nezjištěné, je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[6] Dále žalobkyně namítala, že přítomnost žalobkyně na území ČR v budoucnu představuje ohrožení veřejného pořádku závažným způsobem. To je tvrzení účelové a v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Podle žalobkyně § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců směřuje *pro futuro*. Žalovaný záměrně přehlíží smysl korektivu hrozby závažného způsobu narušení veřejného pořádku, kterým je chránit bezpečnost obyvatel a zájmů ČR. Mezi nepovoleným pobytem a závažným způsobem narušení veřejného pořádku nelze položit znaménko *rovná se*, jak zcela účelově a v rozporu s judikaturou NSS i SD EU činí žalovaný. Správní orgány odkázaly na rozsudek NSS čj. 2 As 78/2006 – 64. Avšak

tento judikát se týká interpretace závažného způsobu narušení veřejného pořádku podle § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Je nepřípustné přebírat interpretace veřejného pořádku a jeho narušení bez ohledu na ustanovení, jehož se týkají. Navíc závěry v citovaném rozsudku byly judikaturou překonány, nadto se týkala žádosti o povolení k trvalému pobytu. Při výkladu pojmu *veřejný pořádek*, resp. *závažné narušení veřejného pořádku* je třeba brát v úvahu i kontext samotného ustanovení. Je třeba přihlížet i ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení a okolnostem jednotlivých případů. Správní orgány se absolutně nezabývaly osobou žalobkyně, její minulostí a nevzaly v úvahu okolnosti jejího pobytu v rámci ČR, ani nepřihlížely k jejím rodinným vazbám a sociálním vztahům v rámci ČR ani k okolnostem jejího pobytu v rámci ČR a k jejímu chování. V rámci řízení pak nebylo prokázáno nic, co by mohlo zavdat relevantní obavy, že by žalobkyně mohla při svém pobytu na území ČR závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Ze samotné skutečnosti, že na území ČR pobývala žalobkyně bez povolení k pobytu, nelze učinit závěr, že z její strany hrozí narušování veřejného pořádku závažným způsobem. Ustanovení § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců je třeba rovněž interpretovat eurokonformním výkladem. Podle čl. 21 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES platí, že opatření přijatá z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotčené osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takovýchto opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotčeného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění související s generální prevencí nejsou přípustná. SD EU vždy zdůrazňoval, že výhrada veřejného pořádku představuje výjimku ze základní zásady volného pohybu osob, kterou je třeba vykládat restriktivně a jejíž rozsah nemohou členské státy určovat jednostranně (rozsudek ze dne 28. 10. 1975, *Rutili*, C-36/75, Recueil, rozsudek Bouchereau, 30/77 ze dne 27. 10. 1977, bod 33; rozsudek *Calfa*, C-348/96 ze dne 19. 1. 1999, rozsudek ze dne 29. 4. 2004, *Orfanopoulos a Oliveri*, C-482/01 a C-493/01, Recueil; rozsudek *Komise v. Španělsko* C-503/03 ze dne 31. 1. 2006, bod 45 a rozsudek *Komise v. Německo* C-441/02 ze dne 27. 4. 2006, bod 34). Podle ustálené judikatury předpokládá uplatnění konceptu veřejného pořádku vnitrostátním orgánem v každém případě kromě společenského nepořádku, který představují všechna porušení práva, existenci skutečného a dostatečně závažného ohrožení, kterým je dotčen základní zájem společnosti. Správní orgány se individuálními okolnostmi případu nezabývaly. Z důkazů, které provedly, nelze dospět k závěru, že osobní chování žalobkyně představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti ve smyslu uvedené směrnice. Ostatně osobním chováním žalobkyně se žalovaný ani prvostupňový správní orgán nezabývaly. Vzhledem k provedeným důkazům nelze dospět k závěru, že ze strany žalobkyně hrozí narušování veřejného pořádku závažným způsobem. Bylo povinností žalovaného prokázat, v čem konkrétně spatřuje existenci skutečného, aktuálního a dostatečného závažného ohrožení, kterým je dotčen základní zájem společnosti. Pokud tak neučinil, zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti (rozsudek NSS sp. zn. 5 As 51/2009).

[7] K aplikaci rozsudku NSS čj. 1 Azs 160/2014 – 37, na který žalovaný v napadeném rozhodnutí odkazuje, uvedla žalobkyně, že ten se týká jiného skutkového stavu, kdy stěžovatel nebyl manželem občana EU a na území ČR pobýval nelegálně 5 let. Tento judikát se netýká interpretace závažného narušení veřejného pořádku, jak mylně dovodil žalovaný. Nejvyšší správní soud zde pouze uvedl jako *obiter dictum*, že stěžovatel závažně narušil veřejný zájem na kontrole imigrace. To však nelze považovat za *ratio decidendi* ve vztahu k interpretaci závažného porušení veřejného pořádku. Pokud v řízení nebylo zjištěno, že pobytem žalobkyně v České republice hrozilo nebezpečí, že by mohla při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušovat veřejný pořádek nebo ohrozit veřejné zdraví, je pobyt žalobkyně na území ČR zcela v souladu s uvedenými kritérii, když její pobyt nepředstavuje jakékoliv ohrožení ČR, veřejného zdraví nebo veřejného pořádku. Nikdo pak pobytem žalobkyně na území ČR není přímo ani nepřímo ohrožen. V řízení byly splněny všechny podmínky, aby žalovaný vydal ve věci nové rozhodnutí a zrušil rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť se žalobkyně stala po nabytí právní moci manželkou občana EU a nehrozí nebezpečí, že by pobytem v ČR mohla ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušovat veřejný pořádek nebo ohrozit veřejné zdraví. Napadené rozhodnutí svým právním posouzením věci nekoresponduje s výše citovaným usnesením rozšířeného senátu a unijní legislativou a judikaturou na věc dopadající, je projevem libovůle a je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí.

[8] Žalovaný nepřihlédl ke skutečnosti, že žalobkyně a její manžel mají vzájemné silné a hluboké citové vazby, kdy odloučení po dobu trvání správního vyhoštění by bylo nepřiměřeným zásahem do jejich rodinného a soukromého života, zvláště pak s přihlédnutím k tomu, že se jedná o novomanžele. Vyhoštěním žalobkyně dojde k citelnému zásahu do rodinného života nejen jejího, ale i jejího manžela. Napadené rozhodnutí znemožňuje žalobkyni realizovat se svým manželem společný rodinný život, čímž dojde k nepřiměřenému zásahu do soukromí žalobkyně a jejího manžela a zpřetrhání rodinných vazeb manželů (srov. rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 10 Ca 330/2006). Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Vyhoštění žalobkyně a vzájemná odluka obou manželů po dobu trvání správního vyhoštění by byly nepřiměřeně přísné a znamenaly by citelný zásah do jejich rodinného a soukromého života (rozsudek NSS sp. zn. 1 As 38/2007). Napadené rozhodnutí je správním aktem, který je věcně nesprávný. Nesprávnost spočívá v necitlivém přístupu správního orgánu a přísnosti rozhodnutí, která je důvodem pro jeho zrušení (srov. Sládeček, Vladimír. *Obecné správní právo*. 2. vydání, Praha: ASPI Wolters Kluwer, 2009, str. 119).

[9] Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** popíral oprávněnost důvodů uvedených žalobkyní a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazovaly nezákonnost výroků napadeného rozhodnutí správního orgánu. Žalovaný odkázal plně na správní spis, zejména na vydané rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky jako správního orgánu, který postupoval plně v souladu se zákonem o pobytu cizinců na území ČR a jednotlivými ustanoveními správního řádu. V průběhu správního

řízení bylo nejprve jednoznačně objasněno, že žalobkyni bylo nejprve uloženo správní vyhoštění, a to na 6 měsíců za pobyt na území bez víza, ačkoli k tomu nebyla žalobkyně oprávněna. Následně rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 5. 5. 2015 bylo zastaveno řízení o vydání nového rozhodnutí k žádosti žalobkyně ze dne 10. 2. 2015 tak, aby byla zrušena platnost rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť žalobkyně uzavřela manželství. Ježto se jedná o rodinného příslušníka občana EU, občana ČR a to konkrétně V. S., pročež společně plánovali založení rodiny, mají společnou domácnost a rodinné zázemí v Přerově, přičemž tak splňují podmínky pro zrušení (prominutí) správního vyhoštění. Následně nadřízený orgán ve smyslu § 165 písm. b) zákona o pobytu cizinců přezkoumal a toto rozhodnutí potvrdil, respektive odvolání žalobkyně zamítl. Oba správní orgány se v podstatě ztotožnily s tím, že na základě provedených pobytových kontrol byl řádně zjištěn především skutkový stav věci, když manželství obou účastníků řízení lze označit za ryze formální akt, a to s cílem vyhnout se výkonu uloženého správního vyhoštění. Sama žalobkyně rovněž přiznala, že důvodem uzavření manželství byla skutečnost, aby nemusela vycestovat z území ČR, ale nikoliv hluboké citové vztahy vedoucí k uzavření manželství. Oba rovněž neprokázali, že by spolu sdíleli společnou domácnost, a to ani bezprostředně po uzavření manželství. V situaci, kdy žalobkyně pobývá na území ČR neoprávněně a bez toho, aby začala dobrovolně plnit uložené správní vyhoštění, narušuje veřejný zájem na kontrole migrace s tím, aby se zde nezdržovali cizinci s dlouhodobým negativním postojem k dodržování zákonů a porušování právního systému (NSS, sp. zn. 1 Azs 160/2014). Žalobkyně nemá na území vybudován dlouholetý vztah s trvalými citovými vazbami, dále na Českou republiku není ani ekonomicky vázána, přičemž v zemi původu pobývá celá její rodina. Správní vyhoštění sice bude znamenat jistý určitý zásah do jejího osobního života, ten však rozhodně není nepřiměřený, a to k délce šesti měsíců. Neoprávněný pobyt na území a nerespektování uloženého správního vyhoštění představuje závažné narušení veřejného pořádku ap. Proto z označených důvodů žalovaný odmítl žalobní námitky, které širokým výkladem zdůrazňují shodný závěr, že neprominutím (ne)odstraněním tvrdosti správního vyhoštění žalovaným dochází k nepřiměřenému a citelnému zásahu do rodinného a soukromého života žalobkyně a zároveň nesouhlasí s tím, že protiprávním jednáním žalobkyně byl závažným způsobem ohrožen veřejný pořádek. K dané problematice se mimo jiné vyjádřil i Ústavní soud (ústavní stížnost cizince odmítl), když mimo jiné podotkl, že žádné subjektivní právo cizinců na pobyt neexistuje a je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí cizince na území, přičemž pokud jde o § 122 zákona o pobytu cizinců, respektive zmírnění tvrdosti správního vyhoštění se váže na splnění stanovené podmínky (II. ÚS 59/06). Protože nebylo podle žalovaného žalobou zpochybněno rozhodnutí správního orgánu ze dne 24. 6. 2015, navrhl žalovaný zamítnout žalobu jako nedůvodnou.

[10] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 24. 6. 2015 – s přihlédnutím ke specifickým daného řízení, popsáním v další části rozsudku.

[11] Soud ve vztahu k žalobním námitkám ze správního spisu zjistil, že Policie ČR dne 17. 8. 2014 rozhodla o vyhoštění žalobkyně podle § 119a odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. a stanovila dobu, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce šesti měsíců. Důvodem pro toto rozhodnutí byl nelegální pobyt žalobkyně na území ČR. K odvolání žalobkyně potvrdil citované rozhodnutí Policie ČR, ředitelství služby cizinecké policie, dne 31. 10. 2014.

[12] Rozhodnutí nabylo právní moci 15. 11. 2014.

[13] Žádostí ze dne 9. 2. 2015, doručené Policii ČR 10. 2. 2015, žalobkyně požádala o odstranění tvrdosti správního vyhoštění podle § 122 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., protože 24. 1. 2015 uzavřela manželství s V. S., státním občanem ČR.

[14] Podle úředního záznamu Policie ČR ze dne 10. 3. 2015 proběhla pobytová kontrola na adrese P., ulice G.. Š. 1943/2, kde by měli žalobkyně a její manžel sdílet společnou domácnost. Při kontrole 26. 2. 2015 bylo mimo jiné zjištěno, že zde v různých denních i nočních hodinách nebyl nikdo zastižen. Vytěžením obyvatel domu bylo zjištěno, že pan V. S. zde bydlel se svou matkou, jeho manželku nikdo nezná, nebydlí tam. Pronajímatelka bytu paní D. H. pronajímala byt panu S. a jeho matce, která se odstěhovala v lednu 2015. Vzhledem k tomu, že pan S. v poslední době dlužil za pronájem bytu a energie a majitelce se vyhýbal, ho delší dobu neviděla. Po předložení fotografie žalobkyně uvedla, že ji zde nikdy neviděla a určitě zde nebydlela. Dne 27. 2. 2015 byla provedena kontrola na stejné adrese, ale opět nebyl nikdo zastižen. Dále byla provedena kontrola na poslední známé adrese pobytu žalobkyně, po předložení fotografie žalobkyně obyvatelé domu uvedli, že je možné, že zde bydlí, ale potvrdit to nemohli. Neznali ani pana S.. Poté, co byl kontaktován manžel žalobkyně, kousek od domu na poslední známé adrese pobytu žalobkyně, tento telefonoval manželce, která vyšla z domu na její poslední známé adrese K.. 20 a uvedla, že byla na návštěvě u kamarádky, a že bydlí na adrese V. S..

[15] Podle úředního záznamu Policie ČR byla 10. 3. 2015 v době od 20:23 hodin do 20:39 hodin provedena pobytová kontrola na adrese B. ulice D. 369/45. Hlídce na zaklepání otevřel pan V. F. a uvedl, že tam žalobkyně se svým manželem bydlí. V jejich pokoji byly uloženy věci pana F., manželská postel ani pokrývky nebyly potaženy prostěradlem ani povlečením a osobní věci žalobkyně a jejího manžela nebyly vybaleny a nacházely se jiné místnosti na patře, šlo o dva černé igelitové pytle a jednu tašku. Na dotaz hlídky pan F. uvedl, že manželé jsou ve městě a hledají si podnájem a že žalobkyni znal ještě z rodného města na Ukrajině.

[16] K dotazům Policie ČR žalobkyně mj. odpověděla na dotaz, na které straně postele s manželem spí, že mají širokou dvoupostel a nemají stálé místo, žalobkyně je pravák a u manžela nad tím, zda je pravák nebo levák, nepřemýšlela. K dotazu na zvláštní znamení, např. jizvy, tetování, piercing u ní a u manžela, odpověděla, že nemá žádné zvláštní znamení, ani manžel.

[17] Manžel žalobkyně k dotazům Policie ČR uvedl, že při hrazení věcí běžných potřeb do domácnosti se podílí oba podle svých možností, něco hradí on, něco jeho žena, která má peníze od V. F., je to asi její vzdálený příbuzný, ona mu pomáhá s domácími pracemi, manžel žalobkyně mu také pomáhá, nyní u něj bydlí zadarmo a za výpomoc v domácnosti a na zahrádce. Svou sestru na svatbu manžel žalobkyně nepozval, zapomněl na to, mohla přijet společně s mámou. Zapomněli je pozvat asi proto, že svatba se konala dost narychlo, bylo toho na něj moc, měl problémy i s bydlením, ale sestra mu to už odpustila a byla se s přítelem za nimi podívat, co už jsou svoji. Se sourozenci manželky se ještě nepoznal a s rodiči se poznal přes Skype. Na vzdělání žalobkyně její manžel odpověděl, že má Střední zemědělskou školu. Dále uvedl, že manželka v současné době nepracuje ani pracovat nemůže ani by jí to nedovolil, pokud nemá vyřízeny všechny potřebné papíry. K dotazu manžel žalobkyně uvedl, že zatím na schránce a zvonku uvedení nejsou. K dotazu, na které straně postele s manželkou spí, její manžel uvedl, že spí na pravé straně, tj. u okna a manželka na levé straně. Na dotaz na zvláštní znamení, např. jizvy, tetování, piercing u obou manželů manžel žalobkyně odpověděl, že žalobkyně má mateřské znaménko na levé straně podpaží, tetování nemá, piercing rovněž ne a žalobce má pouze jizvy na pravé ruce na zápěstí poté, co proletěl v 18 letech skleněnými dveřmi, a dále jizvu po operaci slepého střeva na pravé straně břicha po operaci na základní škole.

[18] Žalobkyně uvedla, že má vysokoškolské vzdělání, je geodetka. Magisterské studium ukončila v roce 2009 a pak pracovala v soukromé firmě, která připravovala podklady pro privatizaci statní půdy.

[19] Usnesením ze dne 5. 5. 2015 Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, zastavila řízení o žádosti o vydání nového rozhodnutí podle § 102 odst. 4 správního řádu, z důvodu uzavření manželství ryze formálně. Z citovaných podkladů (výsledky účastníků, výsledky prováděných pobytových kontrol) nic nenasvědčuje tomu, že by vztah mezi účastníky řízení před uzavřením manželství byl dlouhodobého charakteru a naplňoval po materiální stránce institut manželství. Navíc manželství bylo uzavřeno v době, kdy žalobkyně si byla vědoma, že rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 17. 7. 2014 po zamítnutí odvolání bylo od 6. 1. 2015 pravomocné a bude muset vycestovat z ČR uložené správní vyhoštění vykonávat. V uzavření manželství spatřoval správní orgán I. stupně vyhýbání se výkonu rozhodnutí o správním a soudním vyhoštění, jeho nerespektováním a neochotou vycestovat. Cílem uzavření manželství bylo získat výhodnější postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie. Přítomnost žalobkyně na území ČR v budoucnu představuje ohrožení veřejného pořádku závažným způsobem, neboť k němu došlo opakovaně a jedná se o úmyslné opakované porušování zákona a jeho obcházení, čímž žalobkyně projevila svou neúctu k veřejnému právu ČR. Správní orgán odkázal na rozsudek NSS čj. 2 As 78/2006 – 64. S odkazem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, který zastává názor, že pokud byl rodinný život založen až poté, co cizinec věděl, že jeho imigrační status je takový, že jeho rodinný život je v dané zemi od počátku nejistý, je vyhoštění nesouladné s čl. 8 úmluvy o základních lidských právech a základních svobodách pouze výjimečně (rozsudek ze dne 26. 1. 1999,

Jerry Olajide Sarumi proti Spojenému království, stížnost č. 43279/98, rozsudek ze dne 22. 5. 1999, *Andrej Sheabashov proti Lotyšsku*, stížnost č. 50065/99).

[20] V odvolání žalobkyně namítala, že odloučení po dobu správního vyhoštění by bylo nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života obou manželů, tím spíše, že jde o novomanžele a že plánují založení rodiny a výchovu dětí v ČR. Dále vytýkala odvoláním napadenému rozhodnutí žalobkyně, že nebylo dostatečně odůvodněno.

[21] Podle **napadeného rozhodnutí** sama žalobkyně konstatovala, že uzavřením manželství bylo urychleno právě z důvodu uloženého rozhodnutí o správním vyhoštění, jelikož toto by po jejich odloučení nemohlo být uzavřeno a mohlo by dojít až k rozpadu jejich vztahu. Nicméně spolu žijí, mají hluboké citové vazby a sdílí společnou domácnost. Z protokolu o výsledku žalobkyně vyplynulo, že dne 6. 1. 2015 jí bylo policií oznámeno, že rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu šesti měsíců je konečné a žalobkyně musí do 3 týdnů z území vycestovat. Žalobkyně proto šla za svým blízkým přítelem, on jí navrhl, že by to šlo vyřešit svatbou, že se musí poradit s právníkem. Následně byl 10. 1. 2015 podat žádost k uzavření manželství a 24. 1. 2015 byl uzavřen jejich sňatek. Z protokolu o výsledku obou účastníků řízení vyplynulo, že je seznámil společný přítel, a že se skutečně znají. Na základě provedených výsledků obou účastníků správního řízení a na základě provedených pobytových kontrol však dospěl žalovaný k tomu, že manželství bylo ryze formálním aktem s cílem vyhnout výkonu uloženého správního vyhoštění.

[22] Žalobkyně namítala, že správnímu orgánu podle § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců nepřísluší zkoumat, zda manželství bylo či nebylo uzavřeno účelově, jelikož tato ustanovení stanoví žalobkyni pouze nutnost splnění kumulativních podmínek, a to, že se po pravomocném rozhodnutí o uložení správního vyhoštění stala rodinným příslušníkem občana EU a že nehrozí nebezpečí, že by při svém pobytu na území mohla ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit veřejné zdraví. V případě naplnění těchto podmínek je povinností správního orgánu rozhodnout dle zákona a vyhovět žádosti cizince. Prokazování skutečností, které správní orgán I. stupně žádal, jde nad rámec zákonných podmínek. Zákon o pobytu cizinců cizince, který se stal po právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění rodinným příslušníkem občana EU, a řadí podle žalobkyně do jiné kategorie cizinců než v době správního vyhoštění, neboť již nepotřebuje pro jakýkoliv pobyt na území ČR povolení, což odůvodňuje odkazem na § 18 písm. d) bod 7 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný s tímto nesouhlasil. Podle § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců policie vydá na žádost cizince, který se po nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění stal občanem jiného členského státu EU, nové rozhodnutí, kterým zruší rozhodnutí osprávním vyhoštění, pokud nehrozí nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit veřejné zdraví. Obdobně policie postupuje v případě cizince, který se po pravomocném rozhodnutí o správním vyhoštění stal rodinným příslušníkem občana EU. Žalovaný citoval § 122 odst. 7, § 15a odst. 1 písm. a) a § 18 písm. d) bod 7 zákona o pobytu cizinců.

[23] Žalobkyně správně poukázala na skutečnost, že pro vydání nového rozhodnutí, kterým se zruší pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění, je mimo jiné třeba splnit podmínku, že se cizinec musí stát po nabytí právní moci takového rozhodnutí občanem jiného členského státu EU, anebo rodinným příslušníkem občana EU. Tuto podmínku však nelze vykládat izolovaně bez zhodnocení dalších ustanovení zákona o pobytu cizinců, a to i s ohledem na charakter a účel daného ustanovení, jakož i historické souvislosti jeho vzniku. Důvodem zákonného zakotvení § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců byla nekonformní úprava zákona o pobytu cizinců s čl. 3 odst. 1 směrnice 2004/38/ES, který Evropský soudní dvůr ve věci C – 127/08 *Blaise Baheten Metock a spol. versus for Justice, Equality and Law Reform* vyložil v tom smyslu, že na státního příslušníka třetí země, který je manželem nebo manželkou občana EU, pobývajícím v členském státě, jehož není státním příslušníkem a jenž tohoto občana EU doprovází nebo následuje, se vztahují ustanovení uvedené směrnice bez ohledu na místo a datum uzavření jejich manželství, jakož i způsob, jakým tento státní příslušník třetí země vstoupil na území hostitelského členského státu.

[24] Důvodem zakotvení § 122 odst. 7 tedy není *a priori* možnost poskytnout takovému cizinci možnost pobývat na území ČR po dobu tří měsíců bez víza, a nebýt tak diskriminován vůči ostatním cizincům ve smyslu § 18 písm. d) bod 7, nýbrž plnění mezinárodních závazků ČR. Přestože tedy rozsudek SD EU směřuje v první řadě na zajištění svobody volného pohybu a pobytu občanů EU, je třeba jej vykládat extenzivně tak, že se týká zároveň rodinných příslušníků občana EU, kteří s ním ve členském státě pobývají, aniž by bylo třeba rozlišovat podle toho, zda státní příslušníci třetích zemí vstoupili na území uvedeného členského státu před nebo po občanu EU nebo předtím nebo poté, co se stali jeho rodinnými příslušníky.

[25] Nicméně ve výše projednávané věci Soudní dvůr výslovně zdůraznil, že v předmětné věci nebylo žádné manželství uzavřeno účelově. Soudní dvůr pak v rámci projednávané věci klade důraz na čl. 35 směrnice 2004/38 nazvaný zneužití práv, kde se uvádí, že členské státy mohou přijmout potřebná opatření k odepření, pozastavení nebo odnětí jakéhokoli práva přiznaného touto směrnicí v případě zneužití práv nebo podvodu, např. účelových sňatků. Evropské právo však nedává přesnou definici toho, za jakých skutkových okolností je možné sňatek považovat za účelový a kdy nikoliv, když určení toho, zda se jedná o účelové manželství, je otázkou skutkovou, která náleží k posouzení vnitrostátním orgánům. Ustanovení § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců v sobě skrývá požadavek nejen naplnění pozitivních, explicitně vymezených podmínek, ale zároveň obsahuje i podmínku negativní a to, že v případě, že se jedná o rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15a odst. 1 písm. a), nesmí se jednat o účelově uzavřené manželství s cílem vyhnout se realizaci uloženého správního vyhoštění.

[26] Tento závěr koresponduje s dalšími ustanoveními zákona o pobytu cizinců [§ 169 odst. 1, § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a § 3 správního řádu]. Námitka, že žalovaný nemá hodnotit účelovost manželství a při splnění formální podmínky – uzavření manželství a absenci možnosti ohrožení bezpečnosti

státu, závažného narušení veřejného pořádku nebo ohrožení veřejného zdraví ze strany cizince je povinen vydat nové rozhodnutí podle § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, je nedůvodná.

[27] K uzavření manželství účastníků řízení žalovaný konstatoval, že bylo uzavřeno účelově. Účelové manželství je i takové manželství, které manželé uzavřeli za účelem obejítí zákona o pobytu cizinců s cílem domoci se zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění a v konečném důsledku získání povolení k pobytu na území ČR. Manželství uzavřené mezi účastníky řízení je z hlediska soukromého práva existující a platné, z hlediska veřejného práva, konkrétně pak cizineckého zákona, však k žádné změně jeho uzavřením nedochází. Veřejné právo tedy nahlíží na manželství autonomně podle svých norem, nicméně při posuzování otázky účelovosti manželství bude správní orgán jistě přihlížet také k předpokládanému účelu či poslání tohoto institutu. Účastníci řízení uvedli, že uzavřením manželství sledovali realizovat svůj rodinný život na území ČR, jelikož následně po jejich odloučení by toto nebylo možné a mohlo by dojít až k rozpadu jejich vztahu a zamýšlí založení rodiny a i výchovu dětí. Žalovaný neměl pochyb o tom, že se účastníci řízení znali již před uzavřením manželství, avšak neměl za to, že by uzavření manželství bylo naplněním jejich dlouhodobého hlubokého citového vztahu, který je zpravidla završen uzavřením manželského svazku, ale měl za to, že jejich vztah je toliko spíše kamarádský než partnerský a jeho účelem není realizace společného rodinného života na území ČR, ale toliko domoci se zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění.

[28] Nezbytnou podmínkou pro konstatování účelového manželství rozhodně není získání neopodstatněné ekonomické výhody pro jednoho z manželů (občana EU), ale tato podmínka je pouze jedním z možných ukazatelů svědčícím o učinění závěru, že manželství bylo uzavřeno účelově. Manželství tedy může být považováno za účelové i v situaci, kdy jeho podstatou není získání ekonomického prospěchu, ale jeho uzavření přesto jednoznačně slouží k získání neoprávněné výhody, která by cizinci jinak nenáležela. Sama žalobkyně do protokolu o výsledku uvedla, že důvodem uzavření manželství byla skutečnost, aby nemusela vycestovat z území ČR, nikoliv to, že jejich vztah vykazoval natolik hluboké trvalé citové vazby, že se tito rozhodli uzavřít manželství. O skutečném partnerském vztahu nesvědčí ani další skutečnosti. Byla-li by žalobkyně přesvědčena o existenci hlubokého partnerského vztahu, jak jej popisuje, pak proto, aby byla považována za rodinného příslušníka občana EU, nebylo třeba uzavírat manželství, ale za toho by byla považována na základě § 15 a) odst. 3 písm. b) citovaného zákona i v situaci, kdy by měla s občanem EU trvalý vztah obdobný rodinnému a žila s ním ve společné domácnosti. Tam tyto podmínky samy o sobě svědčí o existenci skutečného hlubokého citového vztahu a lze učinit závěr, že skutečný manželský vztah je v sobě zcela jistě zahrnuje. Manželský vztah v sobě totiž zahrnuje souhrn vzájemných práv a povinností jakými jsou zejména vzájemná vyživovací povinnost manželů a vedení společné domácnosti, přičemž správní praxe lze dovodit, že hlavním účelem manželství je založení rodiny a řádná výchova dětí.

[29] Z provedených výsledků a pobytových kontrol vyplynulo, že se účastníci řízení seznámili teprve v září 2014, přičemž neprokázali, že by spolu sdíleli

společnou domácnost, a to ani bezprostředně po uzavření manželství a dle názoru žalovaného se ani nyní nedá hovořit o vedení společné domácnosti. Účastníci řízení uvedli, že sdílí společnou domácnost na adrese ulice G.. Š. 1943/2 v P.. Při pobytové kontrole 26. 2. 2015 opětovně v denních i nočních hodinách nebyl nikdo zastížen, přičemž majitelka bytu a zároveň sousedka paní D. H. uvedla, že zde žalobkyně nebydlela. Žalobkyně do protokolu o výsledku 10. 3. 2015 uvedla, že zde skutečně bydlela. Pobytová kontrola dne 27. 2. 2015 nezastihla v předmětném bytě nikoho, a proto byla provedena na poslední známé adrese žalobkyně, a to na ulici K. 20 v P., kde nikdo policejní hlídce neotevřel. Poté, co byl osobně kontaktován manžel žalobkyně, který žalobkyni kontaktoval telefonicky, vyšla tato z domu na ulici K. 20 v P. s uvedením, že zde byla u kamarádky. Do protokolu o výsledku oba účastníci řízení shodně uvedli, že bydleli krátce po uzavření sňatku na ulici G.. Š. 1243/2 a od 1. 3. bydlí u jejich společného kamaráda - pana V. F. na ulici D. 369/45, B., kde společně dočasně sdílejí jednu místnost, kterou jim výše uvedený nechává k dispozici za pomoc v domácnosti. Dne 10. 3. 2015 byla provedena pobytová kontrola na uvedené adrese, kdy pan V. F. potvrdil, že oba účastníci řízení obývají jednu místnost v rodinném domě. Společnou domácností se rozumí podle ustálené judikatury soužití dvou nebo více fyzických osob, které spolu žijí trvale a kteří společně uhrazují náklady na své potřeby. Jde o spotřební společenství trvalé povahy, a proto společnou domácnost představuje jen skutečné a trvalé soužití, v němž její členové přispívají k úhradě a obstarávání společných potřeb.

[30] Žalovaný měl tvrzení účastníků o tom, že vedli po uzavření manželství společnou domácnost za neprokázané, jelikož úřední záznam o pobytové kontrole tuto skutečnost na základě souhrnu nepřímých okolností vyvrátil. Společné soužití účastníků řízení je prokazatelné až od 10. 3. 2015. Ani toto společné soužití však podle žalovaného nenaplnňuje znaky vedení společné domácnosti, když dočasné zajištění ubytování v jedné místnosti tak, jak jej realizovali účastníci řízení, nepředstavovalo spotřební společenství trvalé povahy. Žalovaný navíc usuzoval na účelovost manželství i z dalších skutečností uvedených účastníky řízení do protokolu. Přestože se žalovanému jevilo problematické, že tito neznají například navzájem své dosažené vzdělání stejně jako skutečnost, že žalobkyně nezná pracovní minulost svého manžela, včetně skutečnosti, že tento je 4 roky veden jako uchazeč o zaměstnání na Úřadu práce, pak otázka skutečného naplnění institutu manželství zůstala mezi těmito naprosto rozporná.

[31] V protokolu o výsledku jsou dvě otázky zaměřeny na intimní život účastníků řízení, přičemž žalobkyně k otázce na jaké straně postele spí, uvedla, že nemají stálé místo a její manžel uvedl, že spí na pravé straně, u okna a manželka spí na levé straně. Na otázku, zda má manžel žalobkyně na těle nějaká zvláštní znamení, např. jizvy, tetování, piercing, odpověděla žalobkyně, že nemá žádné zvláštní znamení. Manžel žalobkyně uvedl, že má pouze jizvy na pravé ruce na zápěstí, protože v 18 letech proletěl skleněnými dveřmi, dále má jizvu po operaci slepého střeva provedené v době docházky na základní školu. Na základě všech uvedených skutečností měl žalovaný za to, že manželství žalobkyně a jejího manžela je účelově uzavřené, přestože tito se nepochybně znali před jeho uzavřením, nicméně měl za to, že jeho skutečným účelem je pouze zabránit realizaci rozhodnutí

o správním vyhoštění a nikoliv skutečné plnění institutu manželství. V otázce přiměřenosti dopadu do rodinného a soukromého života se žalovaný ztotožnil se správním orgánem I. stupně a doplnil odkaz na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva. V situaci, kdy žalobkyně pobývá na území ČR neoprávněně bez toho, aby začala dobrovolně plnit uložené správní vyhoštění, narušuje veřejný zájem na kontrole imigrace a na tom, aby se na území ČR nezdržovali cizinci, kteří svým dlouhodobým negativním postojem k dodržování zákonů dávají najevo svoji neúctu k právnímu systému ČR.

[32] Žalobkyně nemá na území ČR vybudován dlouholetý vztah s trvalými citovými vazbami a její manželství bylo účelově uzavřené. Na ČR není žalobkyně po ekonomické stránce nijak vázána, přičemž v zemi původu pobývá celá její rodina, se kterou je v pravidelném kontaktu a lze učinit závěr, že má zřejmě silnější sociální a kulturní vazby v zemi původu. Zdravotní stav ani její věk jí nijak nebrání ve vycestování z území. Správní vyhoštění tedy bude znamenat i jistý určitý zásah do osobního života žalobkyně, tento však rozhodně není nepřiměřený, a to i vzhledem k tomu, že vyhoštění bylo uloženo pouze v délce šesti měsíců. V hodnocení proporcionality zájmu na zachování rodinného života s veřejným zájmem na zachování veřejného pořádku, respektive hrozbou jeho narušování závažným způsobem ze strany žalobkyně, se ztotožnil žalovaný se správním orgánem I. stupně. Manželství bylo uzavřeno účelově a v době jeho uzavření si byla žalobkyně velmi dobře vědoma toho, že jí bylo uloženo správní vyhoštění a nemohla tedy zcela logicky spoléhat na skutečnost, že takto uzavřenému manželství bude poskytnuta právní ochrana. Žalovaný odkázal na rozsudek NSS čj. 1 Azs 160/2014 – 37.

[33] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[34] Podle § 122 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *policie vydá na žádost cizince, který se po nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění stal občanem jiného členského státu Evropské unie, nové rozhodnutí, kterým zruší rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud nehrozí nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit veřejné zdraví. Obdobně policie postupuje v případě cizince, který se po pravomocném rozhodnutí o správním vyhoštění stal rodinným příslušníkem občana Evropské unie.*

[35] Námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů neshledal soud důvodnou. Správní orgány I. a II. stupně a potažmo rozhodnutí obou těchto orgánů coby jeden přezkoumávaný celek, se vypořádaly se všemi vznesenými námitkami. K otázce nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Ads 58/2003 (všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), takto: „Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí,

z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“ O žádnou z těchto situací se však v souzené věci nejednalo.

[36] Námitka, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jelikož správní orgány opřely rozhodnutí o skutečnosti nezjišťované a nezjištěné, je neopodstatněná.

[37] Soud se ztotožnil se závěrem a argumentací správních orgánů o tom, že manželství uzavřené žalobkyní a osobou zúčastněnou na řízení, bylo účelové.

[38] Skutkový stav zjistil shodně se správními orgány soud ze správního spisu takto: rozhodnutím ze dne 17. 8. 2014 byla žalobkyně vyhoštěna, protože na území České republiky pobývala nelegálně. Rozhodnutí o odvolání žalobkyně proti citovanému rozhodnutí o vyhoštění nabylo právní moci dne 15. 11. 2014. Dne 24. 1. 2015 žalobkyně uzavřela manželství s V. S., se kterým se znala dle jejího tvrzení od září 2014. Žalobkyně uvedla 10. 3. 2015 Policii ČR, že nepřemýšlela, jestli je manžel pravák nebo levák. K dotazu, na které straně postele spí, uvedla, že nemají stálé místo a na dotaz na zvláštní znamení jako například tetování, jizvy, piercing, uvedla, že manžel žádné zvláštní znamení nemá. Manžel žalobkyně uvedl na stejné dotazy, že spí na pravé straně, tedy u okna, a manželka na levé. Ke znamenímu uvedl, že má jizvu na pravé ruce na zápěstí po průletu skleněnými dveřmi v 18 letech a dále jizvu po operaci slepého střeva v době docházky na základní školu. Žalobkyně vypověděla, že má vysokoškolské vzdělání a je geodetka. Manžel vypověděl, že žalobkyně má středoškolské vzdělání, zemědělskou školu. Manžel žalobkyně vypověděl, že zapomněl pozvat na svatbu sestru, protože svatba se konala narychlo. Se sourozenci manželky se ještě nepoznal. Podle úředního záznamu Policie ČR paní D. H. pronajímala byt V. S. a jeho matce. Pan V. F. uvedl, že žalobkyně a žalobce u něj bydlí. Manželská postel v pokoji žalobkyně a jejího manžela nebyla povlečena ani prostěradlem, ani zde nebyly pokrývky, osobní věci byly nevybalené a nacházely se v jiné místnosti na patře.

[39] Soud se ztotožnil s účelovostí narychlo uzavřeného manželství, neboť nebylo vůbec zjištěno věrohodným způsobem společné bydliště manželů. Nebyl zjištěn žádný věrohodný důvod, pro který by manželé relativně narychlo uzavírali sňatek. Sama žalobkyně tvrdila, že se zná s manželem od září 2014, např. těhotenství netvrdila, ani jiný důvod, pro který se brali narychlo, jak uvedl její manžel a totožně žalobkyně v žalobě (byť ta hovořila jen o urychlení z důvodu vyhoštění). Oba manželé neměli povědomost o tělesných zvláštních znameních,

zcela rozdílně vypovídali o tom, na které straně postele spí, žalobkyně ani nevěděla či nedokázala odpovědět na otázku, jestli je její manžel levák nebo pravák.

[40] Žalobkyně své tvrzení, že s V. S. udržovala milostný vztah, vůbec neprokázala ani ve správním řízení ani v soudním řízení správním. K výzvě správního orgánu ze dne 17. 2. 2015 (s odkazem na rozsudek NSS čj. 6 As 30/2013 – 42) žalobkyně doložila pouze fotografie ze sňatečního obřadu a doklady o uzavření manželství, ale nic k požadovanému prokázání soužití ve společné domácnosti, na jaké adrese a zda skutečně naplňují institut manželství.

[41] Zjištěné skutečnosti vyplynuly zejména z výpovědí samotné žalobkyně a jejího manžela. Další skutečnosti, které nebyly sporné (jako například datum sňatku, datum seznámení žalobkyně a jejího manžela, průběh sňatku), vyplynuly z úředních evidencí, fotografií a doložených písemností, doplnily zjištění skutkového stavu a podaly ucelený obraz skutkového stavu. Výpověď D. H. měla pouze zcela doplňující charakter a nebyla po zjištění skutečností z výpovědí samotné žalobkyně a jejího manžela a ohledání na místech posledních bydlišť žalobkyně a jejího manžela nijak významná.

[42] Z uvedeného se podává, že použití výpovědi paní D. H. nemá vliv na zjištěný skutkový stav, protože z ní nevyplývaly určující a zásadní skutečnosti pro jeho zjištění. Jinými slovy, skutkový stav byl zjištěn bez ohledu na její výpověď. Ostatní důkazy, o které žalovaný opřel své rozhodnutí, byly pro zjištění skutkového stavu dostačující. Pokud se v napadeném rozhodnutí žalovaný zmínil o skutečnostech vyplývajících z výpovědi D. H., a neprovedl důkaz výpovědi tak, aby jejímu výsledku byla žalobkyně a její manžel přítomni, šlo o vadu řízení. Tato vada však neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť skutkový stav byl již zjištěn a výpověď paní D. H. nemohla na jeho zjištění už ničeho změnit.

[43] Soud nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, že její výpověď ze dne 10. 3. 2015 byla použita izolovaně. Naopak, správní orgány správně vyzdvihly ty skutečnosti, které popřely tvrzení žalobkyně o upřímnosti, pravosti, věrohodnosti a neúčelovosti manželství. Manželství bylo předstírané a nebylo uzavřeno ze vzájemné, opravdové a ryzí lásky. K uzavření manželství nedoložila žalobkyně jediný uvěřitelný motiv. V řetězci přímých a nepřímých důkazů, který tvoří logicky provázaný celek, vyšla najevo účelovost uzavřeného manželství. Ve správním ani soudním řízení nebyly prokázány společné soužití, hluboké citové vazby ani sdílení společné domácnosti.

[44] K předstírání manželství a obcházení zákona či **zneužití práva** soud konstatuje, že správní orgán je podle zdejšího soudu oprávněn a povinen posuzovat existenci a platnost úkonů, mezi něž patří plná moc, i když jde o soukromoprávní úkony. Jasná a pevná hranice mezi úkony soukromoprávními a veřejnoprávními neexistuje a procesní řády ve veřejném právu odkazují na ustanovení občanského zákoníku o plné moci a používají je. Toto pojetí dosvědčuje i judikatura. Například podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2010, čj. 7 Afs 130/2009-

200 (všechny zde citované rozsudky jsou publikovány na www.nssoud.cz), *k soukromoprávní absolutní neplatnosti úkonů, jež mají být základem daňové povinnosti, jsou všechny orgány veřejné moci povinny přihlídnout z úřední povinnosti v kterékoli fázi řízení*. Soud proto konstatuje, že shledává, shodně s žalovaným, oprávnění správního orgánu posuzovat, zda úkon v řízení naplňuje znaky zneužití práva. A právě účinkem konstatování o zneužití práva je shledání tohoto úkonu jako absolutně neplatného (srov. Zdeněk Pulkrábek. *Zákaz zneužití práv v rozporu s jeho účelem*. Eurolex Bohemia, Praha 2007, např. str. 124, 62 - 63).

[45] Pro řádnou aplikaci institutu zneužití práva je podle zdejšího soudu v návaznosti na posledně citovanou literaturu a samotný institut zákazu zneužití práva a jeho obvyklou aplikaci použít objektivní a subjektivní test. To znamená, že pro správné použití institutu zákazu zneužití práva je třeba z řádně zjištěného skutkového stavu logicky vyvodit ze skutkových okolností případu vytvoření uměle vykonstruované situace, která má přinést žalobci užitek a kterou by žalobce jinak nevytvořil (objektivní test) a vyvodit záměr žalobce výhodu získat (subjektivní test, zjišťuje se úmysl), přitom je třeba zahrnout do hodnocení (mimoprávní) standardy chování jako je veřejný zájem (resp. dobré mravy, dobrá víra či obcházení zákona) a objektivní rozpor s nimi (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 12. 2011, čj. 76A 3/2011 – 29 a zejména ze dne 5. 2. 2015, čj. 76 A 26/2013 – 48).

[46] V souzené věci uzavřela žalobkyně sňatek, který nebyl nijak plánován, a hluboký citový vztah s V. S. nebyl nijak doložen, ani důvěryhodně tvrzen. Tato událost vytvořila uměle vykonstruovanou situaci, kterou by žalobkyně nevyvolala, kdyby nebyla vyhoštěna. Objektivní test tak byl podle soudu jednoznačně naplněn.

[47] Subjektivní test pak spočívá ve zjištění úmyslu, záměru žalobkyně získat výhodu, kterou by jinak žalobkyně nezískala. Podle výše uvedených zjištění a argumentace by bez uzavření manželství žalobkyně byla povinna vyhoštění strpět a vykonat, musela by opustit území ČR.

[48] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2011, čj. 1 As 27/2011 - 81, jde u zneužití práva o institut, který je nutno používat výjimečně. Soud souhlasí s tím, že při shledání zneužití práva správním orgánem či soudem jde o velmi významný zásah do práv jednotlivce. A právě souzená věc výjimečná je a zneužití práva bylo uzavřením zcela formálního manželství zjištěno. Nadto v citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud deklaruje i právo státu na spravedlivý proces, s čímž se zdejší soud v souzené věci ztotožňuje.

[49] Soud se ztotožňuje i s úvahou žalovaného, že na účelové uzavření sňatku je nutno dívat se tak, jako by nebyl uzavřen. S takovou úvahou soud souhlasí potud, pokud je prokázáno a v rozhodnutí odůvodněno, proč sňatek byl účelový. Ovšem taková úvaha musí být vždy spojena s aplikací institutu zneužití práva či jinou obdobnou úvahou, jako je ta o obcházení zákona apod. To se v daném případě stalo. Použití dobrých mravů není ve správním právu zakotveno v zákoně ani se spojením dobrých mravů a správního práva příliš nezabývá judikatura, avšak je nutno konstatovat jednak to, že v některých doktrínách je neurčitý právní pojem

„dobré mravy“ spojen právě s institutem zneužití práva. A již podle letitého rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (Boh. adm. 4488) *„veřejný pokoj a řád znamená jednak souhrn právních norem a norem etických a společenských, jichž zachování podle dočasně panujících obecných názorů je podmínkou klidného a spořádaného soužití, jednak stav společnosti oněm normám odpovídající“* (srov. citaci v učebnici prof. Jiřího Hoetzela: *Československé správní právo*. 2. přepracované vydání. Praha 1937, s. 21).

[50] Nedůvodná je dále námitka, že žalobkyně neměla povinnost prokazovat v řízení podle § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců neúčelovost svého manželství. V daném případě šlo o řízení na žádost, podle § 122 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb. *Policie vydá na žádost cizince ... nové rozhodnutí*. Žalobkyně v tomto druhu řízení měla povinnost prokázat svá tvrzení uvedená v žádosti a dále na výzvu k doplnění žádosti (v souladu s § 45 odst. 2 správního řádu). Ani určující charakter řízení o žádosti však nezbavuje správní orgán vyšetřovací povinnosti a povinnosti vyhledávat důkazy sám, což zde správní orgán činil (shodně rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 3. 2015, čj. 73 Ad 45/2013 – 29). Žalobkyně nedoložila žádnou skutečnost, ani nevznesla žádné relevantní pochybnosti tak, aby správní orgán měl povinnost v dokazování pokračovat.

[51] Neopodstatněná je námitka žalobkyně o účelovosti tvrzení žalovaného o pohledu na manželství rozdílně optikou soukromého a veřejného práva. Podle § 1 odst. 1 věta druhá občanského zákoníku (zákon č. 89/2012 Sb.) *uplatňování soukromého práva je nezávislé na uplatňování práva veřejného*. Podle některých názorů totéž platí i opačně, aplikace veřejného práva je nezávislé na aplikaci soukromého práva (srov. Lavický, P. a kol.: *Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1–654). Komentář*. 1. vydání, Praha: C. H. Beck, 2014, str. 10 a násl. zejména str. 13n.). U žalobkyně by se podle soukromého práva a dle zjištění ve správním řízení mohlo jednat též o zdánlivé manželství. Ovšem v rámci legislativního procesu zákonodárce od úpravy fingovaného manželství upustil, tudíž soukromým právem (speciálně) upraveno není (srov. Hrušáková, M., Králíčková, Z., Westphalová, L. a kol.: *Občanský zákoník II. Rodinné právo (§ 655 – 975). Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, str. 54). V daném případě předstírané manželství upravují pouze předpisy veřejného práva a polemika o argumentaci rozdílným pohledem na manželství z hlediska soukromého a veřejného práva je bezpředmětná.

[52] Žalobní námitka, že žalobkyně svým nelegálním pobytem včetně pobytu po následném uzavření předstíraného manželství nepředstavuje ohrožení veřejného pořádku v ČR, je lichá. Argumentace napadeného rozhodnutí v tomto směru je přezkoumatelná. Soud v tomto ohledu neshledal ani porušení zásady proporcionality. Žalobkyně pobývala na území ČR nelegálně, tj. po uplynutí povolené doby pobytu, byla vyhoštěna. Aby žalobkyně zvrátila důsledek rozhodnutí o vyhoštění, uzavřela kvapně předstíraný sňatek. Tyto skutečnosti a důvody pro vydání napadeného rozhodnutí nejsou zanedbatelné a marginální. Naopak, představují dostatečně významný důvod pro závěr o ohrožení veřejného pořádku. Žalobkyně svým omisivním (opakované či přetrvávající neopuštění území České republiky) i aktivním jednáním (účelovým brysne uzavřením manželství) porušovala zákony a veřejný

pořádek ČR. Neurčitý právní pojem *závažné narušení veřejného pořádku* tak vyložily správní orgány správně a při jeho výkladu použily řádně správní uvážení. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2008, čj. 8 As 56/2007-151, *u výkladu neurčitých právních pojmů se vyskytuje uvážení, které je zaměřeno na skutkovou podstatu a její vyhodnocení. Soud ve správním soudnictví posuzuje především, zda tato úvaha správního orgánu neodporuje zásadám logiky a má dostatečnou oporu ve zjištěných skutečnostech.* Tomu v předmětné věci správní orgány dle soudu dostály. Žalobkyně nerespektovala rozhodnutí o správním vyhoštění a pobývala neoprávněně v ČR od 7. 7. 2014 do 11. 8. 2014, kdy byla kontrolována policisty OPKPE Přerov. Žalobkyně pobývala na území schengenských států od 25. 12. 2010 do 3. 1. 2011 a od 5. 9. 2012 do 5. 9. 2012, kdy nepřesáhla povolenou délku pobytu. Tudíž věděla, že po uplynutí stanovené doby je třeba opustit uvedené území. Přezkoumávaný pobyt v ČR byl zahájen na základě třetího víza od 7. 6. 2014. Podle správního spisu nemá žalobkyně děti a nemá jiné než shora uvedené vazby na ČR, nemá zde žádné příbuzné. Žalobkyně nerozumí dobře česky, což uvedla do protokolu ze dne 10. 3. 2015. Žalobkyně je narozena v roce 1987 (bylo jí ke dni vydání napadeného rozhodnutí 37 let), je bezdětná a zdravá (ostatně ani neuváděla žádné zdravotní problémy). Všechna v tomto rozsudku konkrétně uvedená kritéria a jejich souvislosti v porovnání se zájmem žalobkyně na setrvání na území ČR a zájmem na zachování a ochraně veřejného pořádku vedou k tomuto závěru: silnější je zájem na dodržování zákonů a na kontrole imigrace, na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří svým opakovaným a/nebo dlouhodobým negativním postojem k dodržování zákonů dávají najevo svou neúctu k právnímu systému hostitelské země. I Evropský soud pro lidská práva klade důraz na to, zda je rodinný život rozvíjen až po vyhoštění. Žalobkyně s manželem nebydlela ani 1,5 měsíce po uzavření sňatku. Vydání napadeného rozhodnutí shledává zdejší soud jako legitimní cíl ochrany veřejného pořádku a neshledává jej jako nepřiměřený vůči soukromému a rodinnému životu žalobkyně (srov. zejména bod 21 až 26 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2015, čj. 1 Azs 160/2004 – 37).

[53] Vzhledem k tomu, že nebyl žalobkyní ani ve správním řízení správními orgány prokázán žádný rodinný život s V. S., nelze hovořit o nepřiměřeném zásahu do soukromého a rodinného života vedeného s V. S.. Tato námitka se mívá se zjištěným skutkovým stavem, který byl aprobován soudem. I v tomto bodě soud odkazuje na již výše uvedené.

[54] Ačkoli replika žalobkyně byla doručena soudu po datu vydání rozsudku, soud se pro úplnost věci k nově namítnému stručně vyjadřuje takto: žalobkyně se v žalobě dovolává uplatnění zásady jednotnosti a bezrozpornosti právního řádu, s čímž soud souhlasí (a projevil to mj. v argumentaci týkající se předstíraného manželství). Současně soud poukazuje, že žalobkyně si odporuje, když pak v replice zdůrazňuje, že nelze aplikovat právní názory vyslovené Nejvyšším správním soudem a dalšími soudy ve věcech, které nejsou skutkově (zcela) totožné. Nadto zdejší soud podle kritérií dle judikatury ESLP, potažmo Nejvyššího správního soudu čj. 1 Azs 160/2014 – 37, aplikoval vymezená kritéria právě na skutkové a jedinečné

okolnosti případu žalobkyně. K udělené pokutě za to, že žalobkyně jako manželka občana EU nepožádala do tří měsíců od vstupu na území o přechodný pobyt, se soud věcně nevyjadřuje, neboť jde o řízení odlišné od přezkoumávaného, byť s ohledem na povahu řízení (blokové) dle současné judikatury nepřipadá do úvahy soudní přezkum tohoto rozhodnutí. Podle dosavadní judikatury se žalobkyně totiž svým souhlasem *vzdala* projednání ve správním řízení a práva na odvolání a následný soudní přezkum.

[55] Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.

[56] Úspěšný žalovaný žádné náklady řízení nepožadoval a soud ze spisu žádné nezjistil, proto mu je nepřiznal, a neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, to vše podle § 60 odst. 1 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 31. 8. 2015

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Martina Radkova v. r.
předsedkyně senátu